

ninger (alle holdte i det franske Sprog) over Anstalter, Foreninger og Institutioner, som er dannet, opretholdt og ledet af Kvinder, og som gav et dybt Indblik i den virksomme Kærlighed, som havde gjort sig Menneskeheden Forbedring og Forædling til Opgave.

For at kunne følge disse høje Bestræbelser og nærme sig de foreskrevne Maal, gælder først alle Verdens Kvinders Protest mod *Krigen*, og deres *Propaganda* for *Freden*, under hvis Beskyttelse en civiliserende Indflydelse alene er mulig.

De forskellige indgivne Arbejder blev ordnet i fire Hovedafdelinger:

1. Filantropie og Moral.

Anstalter for Barnealderen, den høje Alderdom, syge, Fanger, løsladte Forbrydere, Beskyttelse for umyndige, Hjælp til saarede, Udbredelse af Fredsideer, Maadehold, Sparekasser, Forsikring mod Ulykkestilfælde o. fl. desl.

II. Pædagogik.

Kvindens Stilling ved Opdragelse og Undervisning, Vuggestuer, Børnehaver, Elementarskoler, højere Læreanstalter og Fagskoler.

III. Kunst, Videnskab og Skønlitteratur.

Kvindens Adgang til Læreanstalter, Akademier og Universiteter, som ere oprettede som Forberedelser til Fagstudier.

IV. Civil Lovgivning.

Saa vidt som denne angaar de umyndige, Hustruen, Moderen og Forretningskvinden.

Moderne fandt Sted, under stadigt livligt Bifald, Lørdag, Mandag, Tirsdag, Onsdag og Torsdag, daglig fra Kl. 9—12 og fra 2—6 ofte til 7. Aftnerne var overladt til selskabelige Sammenkomster.

Om Mandagen fandt en musikalsk Aftenunderholdning Sted. Om Onsdagen var der Modtagelse hos Ministeren for de offentlige Arbejder Hr. *Yves Guyot*, som paa en glimrende Maade, ved Musik, Havebelysning og god Beværtning, vidste at fængsle sine Gæster til langt efter Midnat.

Torsdag Aften Kl. 9 havde flere franske Damer foranstaltet et venligt Afskedsselskab for de udenlandske Kongresmedlemmer, den fandt Sted i Udstillingsbygningen for social Videnskab.

At Kvinderne ikke alene er arbejdsvillige, men ogsaa arbejdsdygtige, viser dette, at de samtidig, næsten uden at vide noget om hinanden, i alle Lande har sat Skulderen til Hjulet for at hjælpe det fremad. Med Forbavselse og Glæde hører den fri Amerikanerinde Beretningen af den russiske Søster, som hun næsten havde forestillet sig med bundne Hænder og Kneblen i Munden, om hendes Virksomhed som Lærerinde, som hjælpende Sygeplejerske, Læge og Forfatterinde.

Det kvindelige Ombud fra Finlands Kvindeforening skildrer i levende Farver Kvindens kraftige Indgriben paa alle Livets Arbejdsomraader, fra Agerbrug indtil de højeste videnskabelige Bestræbelser, som Redaktører af lærde og pædagogiske Blade. Det

er ikke Praleri, naar hun sætter Finlænderindernes Virksomhed, skønt saa lille et Land, umiddelbart paa samme Trin som Englænderindernes.

Nytten af slige Sammenkomster kan ikke anslaaes højt nok, den bestaar ikke alene i Beretningernes Fremkomst, hvori de forskellige Anstalter nævnes, deres Medlemsantal, deres Pengebidrag eller ved Angivelse af de reddede, de understøttede og helbredede, men de er Bevis paa, at Mennesket under alle Zoner er hjælpsomt og godt.

De slemme Fordomme forsvinder, som en kunstlet Uvilje har frembragt. Man agter hvad der er udrettet, man glæder sig over den fælles Bestræbelse, hvad enten Arbejderskerne er komne fra Lissabon eller Berlin.

Under almindeligt Bifald blev det Foredrag modtaget om Folkekøkkener og andre almenyttige Bestræbelser, som Fru *Lina Morgenstern* holdt.

Fredag og Lørdag Morgen blev nogle af de i Paris værende Instituter tagne i Øjesyn af de tilbageblevne Kongresmedlemmer.

Den mundtlige Tankeudvexling, de vundne Erfaringer og Tilskyndelser, kan ikke slaa Fejl, de vil bane Vej for ny energisk Virksomhed for det fælles Velvære.

Ogsaa mig havde Fru de Morsier opfordret til at holde et Foredrag. Jeg valgte naturligvis Temaet: »Opdragelsen til Freden«.

Ved Slutningen af Mødet udtalte flere Damer (franske) deres oprigtigste Sympathi, og takkede mig for Foredraget. En af disse, som havde været i Paris under Belejringen, tilstod for mig, at hidtil havde Ordet »Tysk« tilbagekaldt i Erindringen alle Rædslerne, »men,« tilføjede hun, »efter at have hørt Dem, en tysk, tænker jeg, at ved slig Opfattelse maa vi kunne leve i Fred.«

Vi meddelte hinanden vore Navne og Bopæle, og aftalte Samarbejde paa Opdragelsens og Undervisningens Felt, hver i sit Fædreland. Gud velsigne Begyndelsen!

Paris i Juli 1889.

(Efter der Volkserzieher).

„Hvad vi vil-Damerne“.

Der har i den senere Tid været ført en Del Angreb paa Kvinderne i nogle af Hovedstadens Blade, hvor Angrebene er rettede mod »Hvad vi vil-Damerne«, som de kaldes. Artiklerne har dels været ført skæmtende, dels med mer eller mindre Alvor. De fleste Udtalelser har dog været ført paa Overfladen, nemlig: om Damernes Fordring til Herrernes Galanteri, samtidig med at de emancipere sig og for lange Ligestillelse med Mændene.

De løse, skæmtefulde Angreb paa »Hvad vi vil-Damerne« havde for saa vidt ingen Ærende til os, thi »vi kan have alle andre Fejl«, men at vi forlange Galanteri af Herrerne, det rammer os ikke.

Iblandt de syv længere Artikler i Aftenbladet, hvor der baade tales for og imod Kvinden, findes der dog en Artikel af 14de August, som hedder »Hvad